

Cartea lui Daniel – Numărul patruzeci și șapte

Demascarea doctrinelor înșelătoare: o analiză critică a lui Daniel 8 și provocările aduse teologiei adventiste

Jeff Pippenger
2024-01-11

Când cornul cel mic al Romei este reprezentat în versetele nouă până la doisprezece din capitolul opt al cărții lui Daniel, el constituie un simbol corupt, căci este un simbol al transvestitismului, al unui travestit care oscilează între masculin și feminin. Aceasta este în acord cu înțelegerea millerită potrivit căreia Roma era reprezentată prin două faze, prima fază fiind organizarea statală romană, iar a doua fază fiind organizarea ecleziastică romană; însă, prin această oscilație a genurilor din versete, cornul cel mic este scos din succesiunea istorică și profetică (corupt). Totuși, fiecare dintre cele patru versete reprezintă o istorie asociată în mod direct fie cu organizarea statală romană, fie cu organizarea ecleziastică romană. Roma păgână i-a persecutat pe toți cei care s-au împotrivit autorității sale imperiale, însă persecuția Romei papale (feminină) din versetul zece este îndreptată în mod specific împotriva cerului.

În înțelegerea millerită potrivit căreia Roma era a patra și ultima împărăție, alternarea de la stat la biserică și apoi din nou de la stat la biserică nu ar fi constituit o preocupare. Ei văzuseră amestecul de fier și lut în picioarele din Daniel capitolul doi și îl înțelegeau pur și simplu ca două faze ale Romei, fără preocuparea de a defini o succesiune istorică precisă a unei a patra și a unei a cincea împărății. Ei înțelegeau la fel și capitolul șapte, unde cornul care rostea lucruri mari împotriva Celui Preaînalt smulse trei coarne dintre cele zece coarne inițiale ale fiarei Romei. Chiar dacă Miller ar fi recunoscut alternanța de gen din versetele nouă până la doisprezece, aceasta ar fi fost lipsită de importanță pentru înțelegerea lui cu privire la faptul că a patra împărăție era Roma. În înțelegerea millerită, a patra împărăție s-a încheiat în 1798, iar următorul eveniment profetic era a Doua Venire a lui Hristos.

Cornul de genul feminin identifică femeia care săvârșește curvie spirituală cu cornul de genul masculin și este reprezentată în versetele zece și doisprezece.

Și s-a mărit până la oștirea cerurilor; și a aruncat la pământ pe unii din oștirea și din stele și le-a călcat în picioare. Daniel 8:10.

Prigoana puterii papale a fost îndreptată împotriva creștinismului (oștirea cerului), iar în versetul doisprezece Roma papală (la feminin) primește puterea de a-și împlini lucrarea ei ucigașă prin fărâdeleaga de a se desfrâna cu împărății Europei.

Și o oștirea i-a fost dată împotriva jertfei necurmăte, din pricina fărâdelegii; și a aruncat adevărul la pământ; și a lucrat, și a propășit. Daniel 8:12.

„Oștirea” din verset reprezintă puterea militară care i-a fost dată papalității „împotriva jertfei necurmăte”. Cuvântul „împotriva” înseamnă „de la”. De la regii păgâni ai Europei (Roma păgână),

reprezențați prin „jertfa necurmată”, sprijin militar (o oștire) i-a fost dat papalității „din pricina fărădelegii”. Unirea dintre biserică și stat, cu biserica deținând controlul asupra acestei relații, este „fărădelegea”. Vinul acelei fărădelegi este sânge creștin. Odată ce papalitatea a avut controlul asupra armatelor Romei păgâne, Roma papală („ea”) „a aruncat adevărul la pământ; și a lucrat, și a propășit.”

În Daniel, capitolul unsprezece, versetul treizeci și unu, este reprezentată, de asemenea, și predarea oștilor Romei papale:

Și niște oști se vor ridica din partea lui, vor pângări sanctuarul puterii, vor desființa jertfa necurmată și vor așeza urâciunea pustiirii. Daniel 11:31.

Versetul identifică tranziția istorică de la Roma păgână la Roma papală. În verset, „brațele” sunt regii europeni care au început să se ridice în sprijinul papalității, începând cu Clovis, regele francilor (Franța), în anul 496. „Brațele” au pângărit, de asemenea, „sanctuarul puterii” (cetatea Romei), prin războiul neîntrerupt din secolul al IV-lea înainte până în anul 538. „Brațele” au înlăturat, de asemenea, rezistența păgână față de ridicarea papalității, iar până în anul 508, rezistența păgână luase sfârșit.

Cuvântul tradus prin „a îndepărta” este cuvântul ebraic „sur” și înseamnă „a înlătura”. „Brațele” au așezat „urâciunea pustiirii” (papalitatea) pe tronul pământului în anul 538. Când Daniel, capitolul opt, versetul doisprezece, arată că „o oaste” a fost dată cornului mic de gen feminin, acesta este în acord cu mărturia versetului treizeci și unu din capitolul unsprezece. Cartea Apocalipsei aduce și ea mărturie despre același adevăr în capitolul treisprezece.

Și fiara pe care am văzut-o era asemenea unui leopard, și picioarele ei erau ca picioarele unui urs, iar gura ei ca gura unui leu; și balaurul i-a dat puterea sa, scaunul său de domnie și o mare autoritate. Apocalipsa 13:2.

Soră White identifică în mod direct fiara din versetul doi ca fiind papalitatea, iar balaurul din verset este Roma păgână. Roma păgână i-a dat papalității trei lucruri: „puterea lui, și scaunul lui, și mare stăpânire.”

Wobbeeku humnaa kan waraanaa mootummaa Roomaa waaqeffattootaa irraa, waggaa 496 keessa, yeroo jalqabaatti Kilooviis irraa kenname. “Teessoon” ittiin mootummaa bulchan immoo waggaa 330 keessa Phaaphaasummaadhaaf kenname; yeroo sana mootichi Qostandiinos magaalaa mootummaa isaa Qostandiinopoolisitti geeddaruun, magaalaa mootummaa isaa duraanii Roomaa to’annoo waldaa Phaaphaasummaatti dhiisee ture. Waggaa 533 keessattis, mootichi Yuustiniyaanos Phaaphaasiin mataa waldaa fi sirreessaa warra bida’atti labsuun, “aboo guddaa” isaa hunda Phaaphaasiin Roomaatti dabarsee kenne. Lakkoofsi kudha lammaffaan boqonnaa saddeettaffaa Daani’el keessatti yeroo “host” tokko kenname adda baasa; dhugaan raajii sunis ragaa hedduudhaan mirkanaa’eera. Yeroo sana irraa eegalee (waggaa 496 irraa jalqabee), Phaaphaasummaan “milkaa’e.”

El avea să continue să „lucreze” și să „propășească” până când sfârșitul mâniei împotriva împărăției de nord a lui Israel avea să se încheie în 1798, iar papalitatea a primit rana ei de moarte.

Iar împăratul va face după voia sa; și se va înălța pe sine și se va mări pe sine mai presus de orice dumnezeu, și va rosti lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor, și va propăși până când mânia va fi împlinită; căci ceea ce este hotărât se va face. Daniel 11:36.

Versetul nouă al capitolului opt descrie Roma masculină (Roma păgână) și reprezintă procesul de cucerire în trei etape pe care l-a împlinit Roma păgână și care a prefigurat cele trei arii geografice ce urmau să fie cucerite pentru ca Roma papală să fie așezată pe tronul pământului, așa cum sunt reprezentate prin cele trei coarne care au fost smulse în capitolul șapte. Aceste două cuceriri în trei etape ale Romei păgâne și papale reprezentau cele trei obstacole geografice ale Romei moderne, în versetele patruzeci până la patruzeci și trei din Daniel unsprezece. Apoi, în capitolul opt, versetul unsprezece, cornul mic masculin (Roma păgână) este din nou reprezentat. În verset, logica sfințită este atât de temeinică, încât bărbații batjocoritori care stăpânesc Ierusalimul au fost siliți să introducă mai multe minciuni teologice pentru a-și ridica temelia lor contrafăcută.

Da, el s-a înălțat până chiar la Căpetenia oștirii, și prin el jertfa necurmată a fost îndepărtată, iar locul sfântului Său Lăcaș a fost aruncat la pământ. Daniel 8:11.

Pe măsură ce începem să abordăm monedele și nestematele contrafăcute care au fost introduse în adventism din 1863 încoace, trebuie remarcat că există două domenii principale de pretinsă competență teologică cu care adventismul se laudă, ca bază pentru susținerea doctrinelor protestantismului apostat și ale catolicismului. Afirmația pe care o fac teologii moderni ai adventismului este că sunt fie experți în istoria biblică, fie experți în limbile biblice. Aplicarea de către ei a versetului descoperă că cuvântul profetic a ajuns pentru ei ca o carte pecetluită și descoperă, de asemenea, că pretenția lor de a fi experți în limbile biblice este pur și simplu manifestarea modernă a fariseismului.

Mai întâi este nesocotirea alternării genurilor cu privire la cornul cel mic în versetele nouă până la doisprezece. Dacă ar fi cu adevărat experți în limba ebraică, nu ar nega și nici nu ar diminua faptul că Daniel a folosit în mod intenționat alternarea genurilor în aceste versete. Cornul cel mic este reprezentat la ambele genuri, iar aceste genuri alternează de la un verset la altul. Teologii încearcă să acopere acest fapt cu gunoaie și monede false, căci el arată limpede că versetul unsprezece identifică Roma păgână, nu Roma papală. Ei, desigur, insistă că cornul cel mic din versetul unsprezece este papa, când în realitate este Roma păgână.

Data fiind recunoașterea faptului că două dintre cele patru versete despre cornul cel mic sunt la masculin, iar două la feminin, devine simplu să fie integrat adevărul biblic potrivit căruia o femeie, în profeția biblică, reprezintă o biserică, iar un bărbat reprezintă un stat. Cunoașterea acestui fapt le îngăduie tuturor celor ce doresc să vadă că cornul cel mic din versetul unsprezece este Roma masculină (Roma păgână), nu Roma feminină (Roma papală).

Versetul este, așadar, înțeles ca învățând că Roma păgână (el) s-a înălțat pe sine până la Căpetenia oștirii, așa cum a făcut Roma păgână atunci când a așezat pe crucea Calvarului pe Căpetenia oștirii. Nu numai că Roma păgână s-a înălțat împotriva lui Hristos la cruce, ci versetul continuă spunând că, prin el (Roma păgână), „jertfa necurmată a fost înlăturată”.

Në librin e Danielit ka dy fjalë hebraike që të dyja përkthehen si “heq”. Fjalët janë “sur” dhe “rum”. Të dyja fjalët përdoren në shërbesën e shenjtërores. Sur do të thotë të heqësh ose të largosh, dhe kur hiri nga altari në shenjtërore hiqej, fjala e përdorur për të përshkruar heqjen e hirit është “sur”. Fjala “rum” do të thotë të ngresh lart dhe të madhërosh, dhe kur prifti në shenjtërore duhej të ngrinte lart një blatim të tundur, ai duhej ta “rum” (ngrejë lart) blatimin. Në vargun njëmbëdhjetë, Roma pagane (“e përditshmja”) do ta “rum” (hiqte) paganizmin duke ngritur lart dhe madhëruar fenë e paganizmit.

Roma pëgënë avea të nënalte dhe të exalte religjinë pëgënismit. Teologjia adventistë që pretendon ekspertizë në limbet biblice aleg të trateze fëcure ocurença a expresiesi „va lua” din cartea lui Daniel ca „va nëdëpërta”. Ei nu recunosc formularea distinctë dhe precisë a lui Daniel dhe, astfel, se așază deasupra profetului Daniel.

Cei që se deklare teologjia dhe pretendon që nënqëleg limbet biblice aduc argumente për të justifica de ce Daniel ar fë intençionat të spunë același lucru atunci când a folosit două cuvinte diferite. Ei prezintë studiu de cuvinte lungji dhe anevoioase për të a-și susține afirmatëile false. Teologjia që pretendon që nënqëleg historia biblicë susțin që aplicarea falsë se bazeazë pe recunoașterea faptului që, në diferite periode ale istoriei, același cuvânt ar putea nësemna ceva diferit dhe, prin urmare, atunci când Daniel a folosit două cuvinte diferite, numaji un expert në istorie poate identifica ceea ce a vrut Daniel de fapt të spunë. Este important të fie identificate aceste două metode false, qëci ele sunt adesea folosite de teologjia që cautë të se ascundë de metodologia „linie peste linie”.

Da, s-a nënqëlat pe sine însuși până la căpetenia oștirii, dhe prin el jertfa necurmatë a fost nënlăturatë, iar locul sanctuarului său a fost doborât. Daniel 8:11.

Cuvântul tradus prin „luat” në verset nëseamnă „a nënqëla dhe a preamëri”. Nu nëseamnă a nëdëpërta. Acest fapt creeazë confuzie dhe contradicție për teologjia adventistë, qëci premisele lor nu rezistë unei simple evaluëri a versetului, atunci când definiția realë a cuvântului folosit de Daniel este aplicatë versetului. Ei susțin që cornul cel mic din verset este Roma papalë dhe, prin urmare, versetul ar suna astfel: „de către el” (Roma papalë) „jertfa necurmatë a fost nënqëlatë dhe preamëritë.”

Desigur, ei nu au nicio problemë të includë cuvântul adăugat despre care sora White afirmë në mod direct që a fost adăugat de nënqëlepciunea omenească dhe që nu se aplicë textului.

„Apoi am văzut, në legăturë cu «zilnicul» (Daniel 8:12), që termenul «jertfë» a fost adăugat prin nënqëlepciunea omenească dhe nu aparține textului, dhe që Domnul le-a dat nënqëlegerea corectë a acestuia celor që au vestit strigătul ceasului judecëții.” Early Writings, 74.

Ei identificë „continua” ca fiind lucrarea lui Hristos në sanctuar, astfel încât „jertfa zilnicë” susține conceptul që „continua” este lucrarea jertfëtoare a lui Hristos në sanctuarul ceresc. Dar inspirația aratë që termenul „jertfë” „nu aparține textului”.

Când bețivii lui Efraim identificë „necurmata” ca fiind lucrarea lui Hristos në sanctuar, versetul ar suna atunci astfel: „de către el” (Roma papalë) „a fost luatë necurmata”, sau ar suna astfel: „de către puterea papalë, slujirea lui Hristos në sanctuar a fost luatë.” Ei nëvătë në fapt această falsitate. Ei insistë që, prin întunericul stăpënerii papale, adevărata nënqëlegere a slujirii lui Hristos në sanctuar

a fost îndepărtată din mințile oamenilor.

ሆኖም “to take away” ተብሎ የተተረጎመው ቃል ማስወገድ ማለት አይደለም፤ ከፍ ማድረግና ክብር ማስገኘት ማለት ነው። በመጽሐፍ ቅዱስ ቋንቋዎች የተናገሩ ባለሙያዎች ተብለው የሚገለጹት ሰዎች የዕብራይስጡን “rum” ቃል ትርጉም ለዚያ ክፍል በትክክል ቢተግብሩት፣ ትርጉማቸው “በጳጳሳዊ ኃይል ክርስቶስ የመቅደስ አገልግሎት ከፍ ተደርጎ ክብር ተሰጠው” ሊል ይገባ ነበር። ጳጳሳዊነት መቼ ክርስቶስን ከፍ አድርጎ ክብር ሰጠው?

Ei caută să impună definiția cuvântului ebraic „sur” asupra cuvântului ebraic „rum”. Daniel folosește cuvântul „sur”, care înseamnă a îndepărta, în legătură cu „necurmata” în alte două versete, însă în versetul unsprezece Daniel a ales cuvântul „rum”, cu sensul de a înălța și a preamări. Nu numai că amestecătura de fabule privitoare la acest verset este o nebulă din pricina denaturării sensului cuvântului tradus prin „a lua”, ci nici nu a existat vreodată un timp când slujirea lui Hristos în sanctuar să fi fost în vreun fel îndepărtată de la oameni.

Dar acest Om, fiindcă rămâne în veac, are o preoție netrecătoare. De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, întrucât trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei. Evrei 7:24, 25.

A afirma, așa cum fac teologii adventiști, în încercarea de a-și susține aplicarea falsă a versetului, că a existat o perioadă de timp în care papalitatea a exercitat un anumit tip de putere pentru a înlătura mijlocirea lui Hristos din sanctuar este absurd!

Dar teologii nu învață că versetul arată că papalitatea a înălțat și a proslăvit slujirea lui Hristos în sanctuar. Ei ocolesc înțelesul cuvintelor lui Daniel și sfatul inspirat al lui Ellen White, pentru a învăța ceea ce aleg ei să învețe, în pofida mărturiei cuvintelor lui Daniel.

Da, el s-a înălțat chiar până la Căpetenia oștirii, și prin el jertfa necurmata a fost înlăturată, iar locul sanctuarului Său a fost doborât. Daniel 8:11.

Teologii învață că versetul înseamnă „prin puterea papală, lucrarea lui Hristos din sanctuar a fost înlăturată”, iar înlăturarea lucrării lui Hristos din sanctuar din mintea oamenilor este susținută de faptul că, în legătură cu această înlăturare, locul „sanctuarului Său” al lui Hristos „a fost doborât”. Nu există niciun verset în Cuvântul lui Dumnezeu care să arate că sanctuarul ceresc, unde Hristos își îndeplinește lucrarea de mijlocire, ar fi fost vreodată doborât. De asemenea, nu există niciun pasaj biblic care să arate că cerul însuși, care este „locul sanctuarului Său”, ar fi vreodată doborât. Încă o dată, teologii se așază mai presus de profetul Daniel, căci ei insistă că „locul sanctuarului său” din verset se referă la sanctuarul lui Dumnezeu, în ciuda faptului că Daniel învață exact contrariul acestei idei.

Așa-zișii experți ai limbii ebraice insistă că, în acel verset, cuvântul ebraic „rum” trebuie înțeles cu sensul cuvântului ebraic „sur”. Ei mai insistă și că termenul ebraic „miqdash” trebuie înțeles ca termenul ebraic „qodesh”. „Miqdash” și „qodesh” sunt amândouă traduse simplu prin „sanctuar” în cartea lui Daniel, totuși ele au înțelesuri diferite. „Miqdash” desemnează orice sanctuar, fie că este sanctuarul lui Dumnezeu, fie un sanctuar păgân. Este termenul general pentru sanctuar, însă „qodesh” este folosit în Biblie numai pentru a desemna sanctuarul lui Dumnezeu.

ਦਾਨੀਏਲ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਪਵੱਤਿਰਸਥਾਨ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪਵੱਤਿਰਸਥਾਨ ਵਚਿਲਾ ਫਰਕ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਦਾਨੀਏਲ ਕਮਿ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਪਵੱਤਿਰਸਥਾਨ ਦੀ ਪਹਚਿਣ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਉਹ “migdash” ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਅਚੰਭਤਿ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਬਰਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਕਥਤਿ ਵਦਿਵਾਨ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਉਲੇਖ ਨਹੀ ਕਰਦੇ ਕਿ ਲਗਾਤਾਰ ਚਾਰ ਆਇਤਾਂ ਵੱਚਿ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇਵੇਂ ਸ਼ਬਦ ਤੰਨ ਵਾਰ ਵਰਤਦਾ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ ਵੱਲੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ—ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਪਵੱਤਿਰਸਥਾਨ” ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ—ਉਸ ਅਰਥ ਨੂੰ ਨਰਿਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

Da, s-a înălțat până la Căpetenia oștirii, și prin el jertfa necurmată a fost înlăturată, iar locul sfântului Său locaș a fost dărâmat. Și i s-a dat o oștire împotriva jertfei necurmate, din pricina fărădelegii, și a aruncat adevărul la pământ; și a lucrat, și a propășit. Apoi am auzit un sfânt vorbind, și un alt sfânt a zis către acel sfânt care vorbea: Până când va ține vedenia privitoare la jertfa necurmată și la fărădelegea pustiirii, pentru ca atât sfântul locaș, cât și oștirea să fie călcate în picioare? Și el mi-a zis: Până la două mii trei sute de zile; apoi sfântul locaș va fi curățit. Daniel 8:11–14.

Muri uwo murongo nyine urimo urufatiro rw'Abadiventisiti, Daniyeli akoesha amagambo abiri atandukanye y'Igiheburayo, yombi ahindurwa ngo “Ubuturo Bwera.” Mu mirongo ya cumi na gatatu na cumi na kane, Daniyeli yahisemo gukoresha ijambo ry'Igiheburayo risobanura “Ubuturo Bwera,” kandi muri Bibiliya rikoesha gusa mu kwerekana Ubuturo Bwera bw'Imana; ariko mu murongo wa cumi na umwe, Daniyeli yakoresheje ijambo rusange ry'Igiheburayo rishobora gusobanura Ubuturo Bwera bw'Imana, cyangwa rikaba ubuturo bwera bw'abapagani.

Dacă Daniel ar fi dorit să identifice „sanctuarul” din versetul unsprezece ca fiind sanctuarul lui Dumnezeu, ar fi folosit același cuvânt ebraic pe care l-a folosit de două ori în următoarele trei versete. Este absolut limpede că Daniel făcea o distincție între un sanctuar păgân în versetul unsprezece și sanctuarul lui Dumnezeu în versetele treisprezece și paisprezece! Dar bețivii lui Efraim susțin că „locul sanctuarului său”, care a fost „aruncat la pământ”, în versetul unsprezece, era locul sanctuarului lui Dumnezeu, deși evită cuvântul „loc”.

Ei învață că papalitatea a înlăturat slujirea de mijlocire a lui Hristos și a doborât adevărul despre sanctuarul ceresc. Dar Daniel a arătat limpede că „sanctuarul” din versetul unsprezece nu era sanctuarul lui Dumnezeu, ci un sanctuar păgân. Daniel a arătat la fel de limpede că nu „sanctuarul” a fost doborât, ci „locul” sanctuarului său.

Refuzând să recunoască oscilația de gen intenționată din versetele nouă până la doisprezece, teologii moderni au adoptat definiția „jertfei necurmate” care își are originea în protestantismul apostat și au început să construiască o temelie pe nisipul conjecturii omenești, al tradiției și al obiceiului. Când ajung la versetul unsprezece, ei resping chiar și sfatul inspirat al Sorei White, care a identificat că înțelegerea lui Miller asupra „jertfei necurmate”, ca păgânism, era corectă, și încep să folosească arta inducerii în eroare și a conjecturii pentru a-și apăra dragostea față de teologia catolică și protestantă.

Eles transformam Roma pagã em Roma papal no versículo, e impõem a definição de “remover” à palavra que significa “levantar e exaltar”. Definem o símbolo satânico do “contínuo” como um símbolo piedoso e, então, insistem em que um templo pagão é o templo de Deus, ao mesmo tempo

que evitam a referența direta ao “lugar” do santuário. E os “indoutos” (como Isaías os identifica), que somente compreenderão se os “doutos” lhes disserem que assim é, aceitam o prato de fábulas para sua própria destruição.

Vom continua, în articolul următor, examinarea sporirii cunoștinței, reprezentată ca nestematele din visul lui Miller.

„Apostolul Pavel ne avertizează că «unii se vor depărta de la credință, dând ascultare duhurilor înșelătoare și învățăturilor demonilor». La aceasta ne putem aștepta. Cele mai mari încercări ale noastre vor veni din pricina acelei categorii de oameni care au susținut odinioară adevărul, dar care se întorc de la el spre lume și îl calcă în picioare cu ură și batjocură. Dumnezeu are o lucrare pentru slujitorii Săi credincioși. Atacurile vrăjmașului trebuie întâmpinate cu adevărul Cuvântului Său. Minciuna trebuie demascată, adevărul ei caracter trebuie să fie descoperit, iar lumina legii lui Iehova trebuie să strălucească în întunericul moral al lumii. Trebuie să prezentăm pretențiile Cuvântului Său. Nu vom fi socotiți fără vină dacă neglijăm această datorie solemnă. Dar, în timp ce stăm în apărarea adevărului, să nu stăm în apărarea eului și să nu facem mare zarvă pentru că suntem chemați să purtăm ocară și denaturare. Să nu ne compătimim pe noi înșine, ci să fim plini de râvnă pentru legea Celui Preaînalt.”

„Apostolul spune: «Va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci, mânați de poftele lor, își vor grămădi învățători după dorințele lor, având urechi gădilate; și își vor întoarce urechile de la adevăr și se vor abate spre basme.» Din toate părțile vedem oameni duși cu ușurință în robie de închipuirile amăgitoare ale acelor care desființează Cuvântul lui Dumnezeu; dar când adevărul le este pus înaintea, se umplu de nerăbdare și mânie. Însă îndemnul apostolului către slujitorul lui Dumnezeu este: «Tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist, împlinește-ți pe deplin slujba.» În vremea lui, unii au părăsit cauza Domnului. El scrie: «Dima m-a părăsit, din dragoste pentru veacul de acum»; iarși spune: «Alexandru, căldărarul, mi-a făcut mult rău: Domnul îi va răsplăti după faptele lui: păzește-te și tu de el, căci s-a împotrivit foarte mult cuvintelor noastre.»”

„Proroci i apostołowie doświadczeni podobnych prób sprzeciwu i zniewagi, a nawet nieskalany Baranek Boży był kuszony we wszystkim podobnie jak my. Zniósł sprzeciw grzeszników przeciwko samemu sobie.”

“Pentru acest timp, fiecare avertizare trebuie să fie vestită cu credincioșie; însă «robul Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând față de toți, în stare să învețe, răbdător; îndrumând cu blândețe pe cei ce se împotrivesc singuri». Trebuie să păstrăm cu grijă cuvintele Dumnezeului nostru, ca nu cumva să fim contaminați de lucrările înșelătoare ale acelor care au părăsit credința. Suntem datori să ne împotrivism duhului și influenței lor cu aceeași armă pe care a folosit-o Stăpânul nostru când a fost atacat de prințul întunericului, — «Este scris». Ar trebui să învățăm să folosim cu îndemănare Cuvântul lui Dumnezeu. Îndemnul este: «Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca unul încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, împărțind drept cuvântul adevărului.» Trebuie să fie muncă stăruitoare, rugăciune arzătoare și credință pentru a face față erorii întortocheate a învățătorilor mincinoși și a amăgitorilor; căci «în zilele din urmă vor veni vremuri primejdioase. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, lacomi, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori,

neevlavioși, lipsiți de dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea: depărtează-te de oamenii aceștia.» Aceste cuvinte înfățișează caracterul oamenilor pe care slujitorii lui Dumnezeu vor trebui să-i întâmpine. «Clevetitorii», «neiubitori de bine» îi vor ataca pe aceia care sunt credincioși Dumnezeului lor în acest veac decăzut. Dar ambasadorul Cerului trebuie să manifeste spiritul care s-a văzut în Stăpânul. În smerenie și dragoste, el trebuie să lucreze pentru mântuirea oamenilor.”

„Pavel pokračuje ohledně těch, kdo se stavějí proti dílu Božímu, a přirovnává je k mužům, kteří vedli válku proti věrným v době starověkého Izraele. Praví: ‚Jako se pak Jannes a Jambres postavili proti Mojžíšovi, tak i tito odporují pravdě; lidé porušené mysli, nezpůsobilí ve víře. Ale dále nepostoupí; neboť jejich pošetilost bude zjevná všem lidem, jako byla i jejich.‘ Víme, že přichází čas, kdy bude odhalena pošetilost boje proti Bohu. Můžeme si dovolit čekat v klidné trpělivosti a důvěře, bez ohledu na to, jak mnoho jsme pomlouváni a opovrhováni; neboť ‚není nic tajného, co by nemělo být zjeveno,‘ a ti, kdo ctí Boha, budou jím poctěni před lidmi i anděly. Máme podíl na utrpeních reformátorů. Je psáno: ‚Pohany těch, kteří tupili tebe, padly na mne.‘ Kristus rozumí našemu zármutku. Nikdo z nás není povolán nést kříž sám. Muž bolesti z Kalvárie je pohnut citem pro naše strasti, a protože sám trpěl, když byl pokoušen, může také přispěchat na pomoc těm, kdo jsou pro něho v zármutku a zkoušce. ‚Ano, i všichni, kdo chtějí žít zbožně v Kristu Ježíši, budou trpět pronásledování. Ale zlí lidé a svůdci budou postupovat od zlého k horšímu, svádějíce a sami jsouce sváděni. Ty však zůstávej v tom, čemu ses naučil.‘ Review and Herald, 10. ledna 1888.“